

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 593/2014
19.06.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Предрага Глигоријевића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.Т., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези са чланом 289. став 3. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Т., адвоката М.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К бр.1352/11 од 06.12.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1149/13 од 25.02.2014. године, у седници већа одржаној дана 19.06.2014. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Т., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К бр.1352/11 од 06.12.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1149/13 од 25.02.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К бр.1352/11 од 06.12.2012. године окривљени А.Т. оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези са чланом 289. став 3. у вези става 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у периоду од 1 године од дана правноснажности пресуде не изврши друго кривично дело.

На основу члана 297. став 5. у вези члана 86. ЗКП, према окривљеном А.Т. изречена је мера безбедности забрана управљања моторним возилом "Б" категорије у трајању од 5 месеци, рачунајући од правноснажности пресуде.

Наведеном пресудом на основу члана 196. став 1. у вези са чланом 193. став 2. тач. 1. и 9. ЗКП обавезан је окривљени А.Т. да надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 101.800,00 динара и да плати судски паушал у износу од 3.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, као и да оштећеној М.Ц. надокнади трошкове кривичног поступка насталих ангажовањем пуномоћника у поступку у висини коју суд утврди у писменом отрпавку пресуде у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1149/13 од 25.02.2014. године усвојена је жалба пуномоћника оштећене М.Ц., па је пресуда Основног суда у Сомбору К бр.1352/11 од 06.12.2012. године укинута у погледу дела одлуке о трошковима који се односи на висину награде пуномоћника оштећеног у кривичном поступку и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање, а одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног А.Т., па је првостепена пресуда у непреиначном делу потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног А.Т., адвокат М.М., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине првостепену одлуку, преиначи другостепену одлуку и оптуженог ослободи од оптужбе на основу члана 423. ЗКП.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Т. је неоснован.

Одредбом члана 604. ЗКП прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика, оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 70/01 и 68/02 и "Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/10).

Бранилац окривљеног А.Т. у захтеву наводи да је окривљени саслушан у истрази, а да није упозорен на сва права која му по закону и Уставу припадају – није упозорен да има право на браниоца који може присуствовати његовом саслушању, па се овај исказ окривљеног не може користити као доказ у поступку нити се на њему може заснивати осуђујућа пресуда, а побијане пресуде

донете су уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

Из записника о испитивању осумњиченог састављеног 26.11.2007. године пред истражним судијом Општинског суда у Апатину у предмету Ки бр.153/07, који се налази у списима предмета, произилази да је окривљени пре него што је испитан поучен да има право себи ангажовати браниоца, те да бранилац може присуствовати његовом испитивању, а затим је поучен у смислу члана 218. став 1. ЗКП да је дужан да се одазове позиву суда и да одмах саопшти сваку промену адресе или намеру да промену боравиште и упозорен на последице ако тако не поступи, у смислу члана 184. ЗКП, а у смислу 218. став 2. ЗКП, саопштено му је зашто се терети, као и који основи сумње стоје против њега, да није дужан да изнесе своју одбрану нити да одговара на постављена питања али да тиме може отежати прикупљање доказа за своју одбрану.

Имајући у виду да из списка предмета прозилази да је окривљени А.Т. приликом првог саслушања код истражног судије Општинског суда у Апатину у предмету Ки 153/07 поучен о својим правима у поступку, у складу са Законом о кривичном поступку који је важио у време предузимања те радње, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Т. указује се на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, која представља законски основ у смислу члана 485. став 4. ЗКП, због кога окривљени може поднети захтев за заштиту законитости. Међутим, будући да из образложења произилази да бранилац окривљеног позивајући се на наведену повреду у суштини оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажној одлуци, што не представља разлог због кога би у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП било дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Т. није упуштао.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**